

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۲/۰۵/۰۶

لیکونکی:

Brüder Grimm

ژباړن: رنګل اریوېزی

دوولس بنکاریان

د ماشومانو له پاره لنډه کیسه

په ډیره پخوانی زمانه کې یوشهزاده ژوند کاوه. دې شهزاده له یوې جلی سره کوزده کړې وه. جلی ډیره په گرانه وه. یوه ورځ چې په مینه او خوشالی دهغې ترڅنگ ناست و، خبرشو چې پلار یې ډیر ناروغ او دمرګ په حالت کې دی. هغه غواړي چې ترمرګ وړاندې دی یو وار وګوري. ده خپلې گراني کوزدې ته وویل چې: «زه باید لارشم اوته به د لته پاتې شي، دا ګوته می دننښې په توګه واخله، کله چې پا چا شم بیرته راځم اوتا له خان سره بیایم.» دا یې وویل اونور په آس سپورشو اودخپل پلار په لور روان شو. کله چې ورورسید وې لیدل چې پلار یې سخت ناروغ اود مرګ په حالت کې پروت دی. پلار ورته وویل چې: «ګرانه زویه! ماغوبنټل چې تر مرګ وړاندې دي وګورم. دا وعده راسره وکړه چې زما په خوښه اواراده به واده کوي.» دایې وویل او ور پسي یې دکوم پاچا لور په ګوته کړه چې زوی به یې د هغې سره واده کوي. شهزاده دخپل پلار په ویر کې داسې ډوب و چې بې فکره یې وویل. «هوګرانه پلاره! څه چې ته غواړي هغسي به کیري.» په دې شبیه کې یې پلا ستر کې پټې کړې او مرشو. اوس نو چې دویر اوغم وخت تیر شو اوشهزاده پاچا شو، نوغوبنټل یې چې په هغه وعده ودریزې چې دپلار سره یې کړې وه، د پاچا لور پسي یې استازي ولیرل او هغې خوا هم ومنله. دا خبر چې کله د ده پخوانی کوزدې ته ورسید، هغه ډیره غمکینه شوه اوشپه اوورځ به خپه وه. یوه ورځ یې پلار وپوښتله چې: «لور جانې! دا ته ولې دومره خپه یې؟ ته چې هرڅه غواړي، هغه به وشي.» لور یې یوه شبیه له ځان سره په فکر کې شوه اوبیایې وویل چې: «پلارجانه! ماته یوولس داسې جوته پیدا کړه چې په ونه راسره برابرې وي او کټمټ زما په شان بنکاری.» پلار یې وویل چې: «که امکان ولري نوستا غوښتنه به ترسره شي.» بیایې امروکړ چې ټوله پاچاهي و لټوی اویوولس داسې خواني جوته پیدا کړې چې په رنگ، ونه اوځواني زما دلور په شان وي.

کله چې دا یوولس جونې شهزاد گۍ ته راغلي، شهزاد گۍ د بنکاریانو دوولس جوړه جامې، چې هر جوړه یې دېلې په شان وه، جوړې کړې. یوولس جوړې یوولس جونو واغوستې او یوه جوړه شهزاد گۍ واغوسته. ور پسي یې د پلار سره خدای په امانې وکړه او دوولس واره په آسانو سپرې اودخپل پخواني نامزد د دربار په لور، چې ډیر په گران و، روانې شوې. چې ورورسیدې نو د پاچا نه یې پوښتنه وکړه چې که بنکاریانو ته اړتیا لري اوايا دوی ټول به په خپل دربار کې دبنکاریانو په توګه وټاکي؟ پاچا ورته وکتل، خوويې نه پېژندې. وې لیدل چې بنکلي خلک دي نو ورته وې وېل چې هو! زه تاسې ټول دبنکار یانو په توګه ګمارم. په دې توګه دوولس واره دپا چا بنکاریان شول.

پاچا یو مزرې درلود اودې مزرې یو کمال درلود. کمال یې دا و چې په پټو اونه بنکاره کیدونکو شیانو هم پوهیده. دې مزرې یوه ورځ پاچا ته وویل چې: «ایا فکر کوي چې ته دوولس بنکاریان لري؟» پا چا وویل چې: «هو! دا دوولس بنکاریان دي.» مزرې ورته وویل چې: «نه، ته اشتبا کوي. دا دوولس بنکاریان نه دي، دا دوولس جنکی دي.» پاچا وویل چې دا سمه نه ده. ځنګه کولی شي چې راته ثبوت یې کړي؟» مزرې ورته وویل چې: «ته دخپل د فتر په مخکې کوټه کې مشنګ وشنه،

سړي چې کلک ګامونه اخلي، په مشنګو باندي دتګ په وخت نه بنویږي، نه رپېږي او نه لړزېږي اوبنځي لنډ ګامونه اخلي، رپېږي اولړزېږي. دپاچا دا مشوره خوښه شوه او امر یې وکړ چې موشنګ وشیندی.

هلته دپاچا یونوکرو. ده د بنکاریانو په وړاندې ښه نیت درلود. ده د پاچا او مزرې تر منځ خبرې اوارویدې چې بنکاریان ازمويي، نو ورځی اوورته وې وېل چې: «مزرې پاچا نه وویل چې تاسې جنکی یې.» شهزادگۍ له دې سړي نه مننه وکړه او دانوره جنکی یې راټولې کړې او ورته یې وویل چې: «خپل ټول قوت مو راټول کړی اوپنې مو په موشنګو

ټينگې رډي.» په دابله ورځ پادشاه دا دوولس بڼکاريان ځانته راوبلل او امريې وکړ چې په مخکنۍ کوټه کې مشنگ وشنې. دوولس بڼکاريان راغلل او هغه کوټې ته ورننوتل چې مشنگ يې پکې شندلي وو. دوی په ډاډه زړه او محکمو قدمو روانې وې، يوه يې هم ونه لرزیده، ونه بڼوبیده او ونه ريريدیده. دوي بيرته ولاړې او پاچا مزرې ته وويل چې: «دروغ راته وويل، دوی ټول دنارينه وو په شان روان وو.» مزرې په خواب کې ورته وويل چې: «دوی پوهول شوي وي چې ازمويل کيږي، نوځکه يې محکم قدمونه اخيستل. اوس نو ته د داوبدلو څرخ دې کوټې ته راوغواړه، کله چې دوی دلته راشي او دا څرخ وويښي، نو خوشاله به شي، خونارينه دهغه په ليدو هيڅ نه خوشاله کيږي. دا مشوره دپاچا خوښه شوه او داوبدلو څرخ يې مخکنۍ کوټې ته راوغوښت. دپاچا نوکر چې دښکاريانو په وړاندې يې ډير ښه نيت درلود، بيا ورغی او هغوی ته يې دا راز هم بڼکاره کړ. کله چې نوکر ولاړ او شهزادگی دجنکيو سره گوښې پاتې شوه، ورته وېي ويل چې: «بايد په کلکه پام ونيسی او داوبدلو څرخ په لور هيڅ ونه گوری.» په بل سبا پاچا خپل دوولس بڼکاريان دې مخکنۍ کوټې ته بيا راوغوښتل. دوی راغلل خو داوبدلو څرخ ته يې هيڅ ونه کتل. پاچا بيا مزرې ته وويل چې: «زه دې وغولولم. دا خو نارينه دي، ځکه چې څرخ ته يې هيڅ ونه کتل.» مزرې ورته وويل چې: «دوی ته ويل شوي وو چې ازمويل کيږي، نو ځکه يې په قصد څرخ ته ونه کتل.» نورنو پاچا دمزرې په خبرو باور نه کاوه. دا دوولس بڼکاريان هميشه د پاچا سره په بڼکار پسې تلل. بڼکاريان د وخت په تيريدو په پاچا ډير گرانيدل. د ورځو نه يوه ورځ، کله چې دوی په بڼکار پسې ووتل، خبر شول چې د پاچا کوزدې د واده جامې واغوستې. کله چې دا خبر دپاچا اصلي کوزدې واوړيد دومره غمگينه شوه چې نږدې و چې زړه يې راووزي او بې ځانه په مځکه وليده. پاچا پوه شو چې دې گران بڼکاري ته يې څه ور پيښ شوي دي، ور منډه يې کړه اوغوښتل يې چې مرسته ورسره وکړي. کله چې يې د لاس نه لاسمغان وايست نو هغه گوته يې وليده چې ده خپلې لومړۍ کوز دې ته ورکړې وه. او بيا يې چې مخ وليد نو ويې پيژندله او دهغه په زړه کې يې ځای ونيو. کله چې دې سترگې وغړولې، پاچا ورته وويل چې: «ته زما يې اوزه د ستايم. په دې ټوله دنيا کې به هيڅوک ونه شي کولی چې مورن يوله بله بيل کړي.» ده هغه بلې کوزدې ته يو استازی ور وليږه او هيله يې ترې وکړه چې خپلې پاچا هې ته بير ته ستنه شي، ځکه چې دې اوس يوه ميرمن لري. څوک چې پخوا نې کلي بيا پيدا کړي نوې کلي ته ضرورت نه لري. ورپسې لوی اوبنکلی واده جو شو او مزرې هم وبخل شو، ځکه ده رښتيا ويلي و.